

**Ἰσχύς μου καὶ ὑμνησίς μου ὁ Κύριος (Ψαλμ.
117, 14)**

Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω. (Ψαλμ. 145, 2)

**Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας**

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ ἈΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

*

*

*

*

*

*

*

*

*

Ἀθῆναι 2014

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑΪ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ ΙΕ΄ Ἰουνίου.

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
 ἰστῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
 Προσόμοια·

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὅσιων κοσμητορ ἀσκητῶν,
 ὁ περιπλανώμενος
 εἰς οἰκουμένης τὰ πέρατα,
 Σάββα μακάριε,
 τῆς Θεσσαλονίκης
 μυροβόλον βλάστημα,
 καθήδυνας σαλότητος τρόποις σου
 πάντας ἐχέφρονας
 καὶ ἐφαίδρυνας ἀσκήσει σου
 ἰσαγγέλῳ
 Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Σεμνύνεται σῆ ἀσκητικῇ
 ἀγωγῇ ὁ Εὐριπος,
 οὗ καὶ ἠγίασας, Ὅσιε,
 ὄρος τῆς Δίρφυος
 κατορθώμασί σου
 θαυμαστοῖς, πανεύφημε,
 βοτάνην, θεῖε Σάββα, τρεφόμενος
 ὡς θεῖος Πρόδρομος
 Ἰωάννης καὶ ἀκρόδρυα,

ἐρημίας
οἰκῆτορ χριστόφιλε.

Γονέων υἱὲ εὐπατριδῶν,
βαδισάντων δόλιχον
ἀσκητικῆς τελειώσεως,
Σάββα μακάριε,
τοῦ Βατοπαιδίου
Μάνδραν καθηγίασας,
Ἑλλάδος πλάτη, Ἰεροσόλυμα,
ὄρος τὸ Σίναιον
καὶ τὴν Κύπρον σαῖς ἀσκήσεσι
καὶ μωραῖς σου,
σοφέ, προσποιήσεσι.

Νεκρώσας σαρκίον χοϊκόν,
Σάββα, καὶ εἰς ἄρρητον
φθάσας θεώσεως ἔπαλξιν
ὡσπερ ἐφάμιλλος
τῶν σεπτῶν πατέρων
τῆς ἐρήμου, Ὅσιε,
θεοφανείας, πάτερ, ἠξίωσαι,
ὁ διαιτώμενος
ἀκροδρύοις ἐν τοῖς ὄρεσι
καὶ βοτάναις
ἀγρίαις, πανευφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Τὸν εὐθύτατον κανόνα τοῦ μοναδικοῦ βίου,
καὶ τὸν ἀκρότατον ὄρον τῆς ὑψηλῆς
ταπεινοφροσύνης,
Σάββαν τὸν Ἀθωνίτην,
προκρίναντα σαλότητα ὡς τρόπον ἀσκήσεως,
τιμήσωμεν
ἐν εὐλαβείᾳ αὐτῷ κραυγάζοντες·
Ὁ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ ἰσαγγέλως πολιστευσάμενος
καὶ ἀγιάσας Διρφύων τὰ δασύσκια καὶ δυσπρόσιτα
ἄλση
σκληραγωγίας σου ἰδρῶσι καὶ δάκρυσι,
δεῖξον ἡμῖν ἀγιασμοῦ τὴν τρίβον,
ἀπάγουσαν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα, πρόσδεξαι....

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὅσιε ἀσκητά,
πνευματοφόρε Σάββα,
σαλότητός σου τρόποις
σοφίας ὑπερθέου
ταμεῖον ὠφθης ἄσυλον.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
Ἵσίου Αὐτοῦ.

Ἦσκησας ταπεινῶς
ἐν τῇ Εὐβοίᾳ, Σάββα,
τὴν ἐνοικοῦσαν κρύπτων
ἐν σοὶ Πνεύματος χάριν
ὡς ὄλβον τιμαλφέστατον.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαῖρε, ὁ ἀσκητῆς
τῶν Ἱεροσολύμων,
Σινᾶ, Ἁγίου Ὄρους,
Ἑλλάδος, Σάββα, Κύπρου
καὶ τοῦ Εὐρίπου, πάνσοφε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός,
τὸ φῶς τῆς οἰκουμένης
καὶ τῆς ζωῆς τὸ ὕδωρ,
Τριάς ὑπεραγία,
τὸ διαυγὲς καὶ ἡδιστον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἡ χαρμονὴ
καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ κόσμου,
Κυρία Θεοτόκε,
παραμυθία πάντων
ἐν κατωδύνοις θλίψεσι.

**Νῦν ἀπολύεις...τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ
τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.**

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ εἰς δὲ τὸ
Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν
τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ασκητικῇ πολιτείᾳ
τὸν διαλάψαντα
καὶ κακουχίαις πλείσταις
τοῦ σαρκίου κινήσεις
τὸν φθείραντα ὡς κλέος Ἀθωνιτῶν,
Σάββαν, ἀνευφημήσωμεν,
Βατοπαιδίου τὴν Μάνδραν ῥοαῖς αὐτοῦ
τῶν δακρύων ἀγιάσαντα.

Τὸν λελουσμένον ἀκτιῖσι
τοῦ Θείου Πνεύματος
καὶ τῶν μωρῶν βολίσι
προσποιήσεων, Σάββαν,
σαφῶς λελαμπρυσμένον ὕμνοις φαιδροῖς
εὐφημήσωμεν κράζοντες·
Χαῖρε, Ὅσιων Πατέρων φωταγωγέ,
ὁ φωτίσας τὴν ὑφήλιον.

Τὸν ἐν Εὐβοίᾳ αἰθρίως
διαβιώσαντα
ἐνιαυτοῦς τῷ ὄντι
δύο, πάντιμον Σάββαν,
ὡς ἄσαρκον καὶ πάσας μεταβολὰς
τοῦ καιροῦ ὑπομείναντα
ἐγκωμιάσωμεν ὕμνοις ὡς ἀσκητῶν
κεχαριτωμένων πρόβολον.

⊕εσσαλονίκης τὸν γόνον,
εὐῶδες λείριον
Μονῆς Βατοπαιδίου,
πνευματέμφορον Σάββαν,
ὡς Ἱεροσολύμων Ἴον τερπνόν,
τοῦ Σιναίου λευκάνθεμον

καὶ ῥόδον εὖοσμον Κύπρου πανευλαβῶς
οἱ πιστοὶ ἐγκωμιάσωμεν.

Τὴν ἐν αὐτῷ ἐνοικοῦσαν
χάριν τὸν κρύπτοντα
τοῦ θεοῦ Παρακλήτου
καὶ μωρὰς προσποιήσεις
προβάλλοντα πανσόφως, Σάββαν σεπτόν,
εὐφημήσωμεν κράζοντες·
Χαῖρε, Ὅσιων Πατέρων Ἀθωνιτῶν
ιερώτατον κειμήλιον.

Μνήμην τὴν σὴν ἐκτελοῦντες
πιστῶν οἱ σύλλογοι
νῦν Θεσσαλονικέων,
Εὐβοέων, Κυπρίων,
Πατρέων, θεῖε Σάββα, Σιναϊτῶν
καὶ οἰκούντων ἐν Ἀθωνι
σεπτῶν πατέρων αἰτούμεθα σὰς εὐχὰς
ἀρετῆς πρὸς ὀλοκλήρωσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Τὸν ῥιπιζόμενον ὑπὸ τῆς αὔρας τῆς Ὁρθοδοξίας
καὶ ῥιπίζοντα διὰ λόγων Βαρλαάμ τὸν αἰρεσιάρχη,ν,
Σάββαν, τὸν ἀξιωθέντα θεοφανείας καὶ
ἀγγελοφανείας,
ὡς ἀρετῆς τιμήσωμεν ἐκμαγεῖον οὕτω λέγοντες·
Ὁ ἀσκήσει εἰς ἐπάλξεις ἀνελθῶν τελειότητος
Χριστοῦ θεάσασθαι τὴν λαμπρότητα,
μὴ παύσῃ Αὐτοῦ δεόμενος
ὑπὲρ τῶν τελούντων ἐν ὕμνοις τὴν πανσεβάσμιον
μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
Παρθένε, ...

**Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα·**

**Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. β´ 1 - 11)**

Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν· εὐθυνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς· κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὴ ἀποστῆς, ἵνα αὐξηθῆς ἐπ' ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῆ σοι, δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον· ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσοῦς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καὶ ἀντιλήψεταιί σου· εὐθυνον τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε. Οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ καὶ οὐ μὴ πταίση ὁ μισθὸς ὑμῶν. Οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους. Ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη ; Ἥ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν καὶ ὑπερεῖδεν αὐτόν ; Διότι οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφήσιν ἀμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

**Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. α' 1 - 10)**

Αγαπήσατε δικαιοσύνην, οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν· ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν, ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ. Σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει ἄφρονας. Ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι καταχρέῳ ἀμαρτίας· ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείας φεύξεται δόλον καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας. Φιλάνθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφίας καὶ οὐκ ἀθώώσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθῆς καὶ τῆς γλώσσης ἀκουστής· ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς. Διὰ τοῦτο φθειγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐδὲ μὴ παροδεύσῃ αὐτόν ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Ἐν γὰρ διαβουλίῳις ἀσεβοῦς ἐξέτασις ἔσται, λόγων δὲ αὐτοῦ ἀκοὴ πρὸς Κύριον

ἤξει εἰς ἔλεγχον ἀνομημάτων αὐτοῦ· ὅτι οὔς ζηλώσεως ἀκροᾶται τὰ πάντα καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.

**Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. γ' 1 - 9)**

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς καὶ εὔρεν αὐτοῖς ἀξιόους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοῖς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοῖς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

**Εἰς τὴν Λίθην
Ἰδιόμελα.**

Ἦχος α'.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ φιλεόρτων τὰ πλήθη
καὶ Ἀγγέλων συστήματα
ἐορτάζοντα σήμερον τὴν πανσεβάσμιον μνήμην
Σάββα τοῦ παμμάκαρος,
καὶ ἐν εὐλαβείᾳ αὐτῷ βοήσατε·
Ὁ ὑπεραρθεὶς τῶν φθαρτῶν καὶ ματαίων
καὶ ἰσαγγέλως ἐν διαφόροις τόποις πολιτευσάμενος,
μὴ παύση τοῦ Κυρίου τῆς ἀγάπης δεόμενος
ὑπὲρ τῶν ἡμᾶς μισούντων καὶ ἀγαπώντων,
οἷς δώρησαι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Ἦχος β'.

Ασκητὴν ἕξ εὐάνδρου Θεσσαλονίκης ὀρμώμενον
 ἀσκήσει ἀγιάσαντα καὶ τῆς Εὐβοίας τὰ δασύσκια
 δάση,
 Σάββαν τὸν Ἀθωνίτην, ἐγκωμιάσωμεν
 ὡς ἀσώματον μέροπα οὕτω κραυγάζοντες·
 Ὁ ἐσθίων βοτάνην καὶ ἀκρόδρυα κατ' ἀπομίμησιν τοῦ
 Προδρόμου
 καὶ ὡς πλάνης περιφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον,
 εὐλόγει καὶ ἀγίαζε τοὺς μεγαλύνοντας τοὺς
 καμάτους σου
 καὶ δοξάζοντας Χριστόν, τὸν σὲ ἀξίως δοξάσαντα.

Ἦχος γ'.

Τὸν βαδίσαντα τῇ στενῇ καὶ τεθλιμμένην τρίβον
 καὶ φθάσανα εἰς πλάτος οὐράνιον,
 Σάββαν, τὸν πνευματοφόρον Ἀθωνίτην, τιμήσωμεν
 ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες·
 Ὁ καλῶς ἀνελθὼν ἀρετῶν τὴν κλίμακα
 καὶ εἰς ὕψος θεώσεως φθάσας δυσαντίβλεπτον,
 ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας τοὺς πόνους σου
 καταντῆσαι εἰς σκηνώματα δόξης
 σὺν σοὶ αἰωνίως ἐπαγάλλεσθαι.

Ἦχος δ'.

Τὸν ἐν ὄρεσι Διρφύων καὶ ἐν αὐτῶν σπηλαίοις
 καὶ ὀπαῖς ὡς θῆρ σκηνώσαντα τιμήσωμεν,
 Σάββαν, τὸν ἀγγελόβιον ἀσκητὴν, ὡς πίστεως
 σέμνωμα·
 οὗτος γὰρ οὐκ ἔδωκε νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις
 καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις ἰσοβίως,
 ἀλλὰ Θεῖα Χάριτι τὴν σκληραγωγίαν ὡς τρυφὴν
 ἐλογίζετο·
 καὶ νῦν Ἀγγέλοις συναγαλλόμενος ἐν τόπῳ
 ἀναπαύσεως
 Χριστῷ ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Δεῦτε φιλόσιοι πάντες Σάββαν τιμήσωμεν,
 τὸν στέγην οὐρανὸν ἔχοντα
 καὶ τροφὴν τὴν τῆς γῆς βοτάνην,

Ἐφάν καὶ Δύσιν καὶ Βορρόαν καὶ Μεσημβρίαν
ἐπισκεψάμενον
χάριν ἡσυχίας καὶ ἀρετῆς κατακτιήσεως,
Σάββαν τὸν Ἀθωνίτην, οὕτω λέγοντες·
Ὅ τὰ γῆϊνα μισήσας καὶ τὰ οὐράνια ποθήσας,
καὶ Μονὴν τῆς Χώρας ἐν Κωνσταντινουπόλει
ἀγίασας τάφῳ τῷ πανσέπτῳ σου,
ἀγίασον εὐχαῖς σου πρὸς τὸν Ὑψιστον
καὶ τοὺς πίστει καὶ πόθῳ σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς
δούλους σου...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, Θεσσαλονίκης βλαστός,
υἱὸς γονέων εὐλαβῶν, ὧν πολίτευμα
ὑπῆρχεν ἐν οὐρανίοις
σκηναῖς, σεπτὲ ἀσκητά,
Σάββα θεοφόρε,
κλέος Ἀθωνος,
δι' ὃν Βατοπαίδιον
ἐγκαυχᾶται, καὶ σέμνωμα
τῆς εὐσεβείας,
ἡσυχίας ἐντρύφημα,
ταπεινώσεως
τιμαλφῆς σεμνολόγημα,
Ἴον εὐᾶδες νήψεως,
ὁ τρόποις σαλότητος
εὐωδιάσας τὴν Κύπρον,
Σίναιον, Ἱεροσόλυμα
καὶ εὐσημον Κρήτην,
Θείου Πνεύματος κινύρα,
πάτερ πανόσιε.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
Ὀσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, Εὐβοίας ὁ οἰκιστῆς,
Διρφύων ἄλσεων δασέων ὁ ἔνοικος,
ὁ ἄγνωστος διαμείνας
τοῖς πᾶσιν ἐνιαυτοὺς
ἐν αὐτοῖς, παμμάκαρ,
δύο, Ὅσιε,

Σάββαν, ὑμνήσωμεν ἐκθύμως οὕτω λέγοντες·
 Πάτερ Ὅσιε, ἐκὼν ἐμάκρυνας φυγαδεύων
 καὶ ηὐλίσθης ἐν σκηνώσεσιν οὐρανόαις,
 ὡς ἀσκητῆς πλάνης οὐκ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ,
 ἐν αἷς καὶ Χριστῷ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα, πρόσδεξαι....

Απολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν μωραῖς προσποιήσεσι, ταπεινότητι,
 σκληραγωγία, νηστεία
 καὶ ἀσιγήτῳ εὐχῇ
 διαπλεύσαντα παρόντος βίου πέλαγος,
 Σάββαν, τιμήσωμεν πιστοί,
 Ἀθωνίτην ἀσκητὴν
 ὡς ἔνοικον καὶ Διρφύων
 Εὐβοίας ἄλσεων, πόθῳ
 αὐτοῦ πρεσβείας ἐξαιτούμενοι.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

Ε Ν Τ Ω Ο Ρ Θ Ρ Ω

**Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ
 Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν
 Κάθισμα.**

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ὁσίων ἀσκητῶν
 ἐγκαλλώπισμα, Σάββα,
 ὁ πλάνης ἀσκητῆς,
 ἡ φιλέρημος ὄρνις,
 στρουθίον του Πνεύματος
 τοῦ Ἁγίου, κατέτηξας
 τὸ σαρκίον σου
 σκληραγωγία ἀφάτῳ
 καὶ ἡγίασας
 ἀσκήσεώς σου τοὺς τόπους,

έν οἷς καὶ τὴν Εὐβοϊαν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ πρόξενος χαρᾶς
 τοῦ βροτείου τοῦ γένους,
 ἐλπίς Χριστιανῶν
 ἀκαταίσχυντε, Μῆτερ,
 πιστοὺς παραμύθησον
 τοὺς ἐν λύπαις καὶ θλίψεσιν,
 οἴμοι, στένοντας,
 Παραμυθία γλυκεῖα,
 καταφύγιον
 ἐμπεριστάτων καὶ φύλαξ
 τῶν ὕμνοις τιμώντων σε.

**Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.
 Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.**

Σοῖς τρόποις σαλότητος
 ἔφευγες, Σάββα, τιμὰς
 ῥεούσας καὶ εὐκλειαν
 τὴν τῶν ἀνθρώπων, σοφέ,
 ὃ δόξαν τὴν ἄφθιτον
 ἐν οὐρανοῖς ποθήσας,
 ἀσκητὰ θεοφόρε,
 Ὅσιε Ἀθωνῖτα,
 Μάνδρας Βατοπαιδίου
 οἰκῆτορ εὐλαβὲς καὶ Χριστοῦ
 πίστεως σέμνωμα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡγίασε σκῆνωμα
 τὸ σὸν Χριστός, ὁ Θεός,
 οἰκῆσας ἐν μήτρᾳ σου,
 Θεογεννητορ σεμνή,
 ἡ χάριν οὐράνιον
 ἔχουσα ἀγιάζειν
 τοὺς πιστῶς σε τιμώντας
 καὶ ὡς Θεοῦ μητέρα
 μεγαλύνειν σε πόθῳ
 ἐκάστοτε, Παρθένε ἀγνή,
 κόσμου διάσωμα.

**Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα. Ἦχος γ´. Τὴν
ὠραιότητα.**

Εχθροῦ συνέτριψας τὰ μηχανήματα,
Σάββα, ἀσκήσεως συντόνου τρόποις σου
καὶ εὐηρέστησας Θεῶ, τῷ δόντι σοι ἀφθαρσίας
στέφανον χρυσόπλοκον, Ἀθωνῖτα πανεύφημε
ἀσκητά, σαρκίου σου ἀκρεμῶν κατατήξεως,
Εὐβοίας ὁ δρυμοὺς ἀγιάσας, ρεῖθροις πανσέπτων σου
δακρῦων.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς Χάριτος τοῦ Θείου Τόκου σου,
ἀγνή Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὐρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α´ Ἀντίφωνον τοῦ δ´ ἤχου καὶ τὸ Προκειμένον·
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.
Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον· Ὁσιακόν (Λουκ. στ´ 17 - 23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου
πεδινοῦ...

Ζῆτει τῇ Παρασκευῇ τῆς Β´ Εβδομάδος.
Ὁ Ν´ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ...
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείας, Ἐλεῆμον....

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β´.

Τὸν μετερχομενον σαλότητος τρόπους
πρὸ ἀπόκρυσιν τῆς ἐν αὐτῷ οἰκούσης σοφίας καὶ
χάριτος,
Σάββαν, μέλψωμεν ὡς ταπεινώσεως μέλαθρον
καὶ σαρκὸς σκληραγωγίας παλάτιον,
εὐλαβῶς αὐτῷ κραυγάζοντες·
Τὸ φιλέρημον στρουθίον, τὸ πῆξαν καὶ ἐν Εὐβοίᾳ
καλιὰν πόνων,
πάτερ Ὁσιε, στρουθία καὶ ἡμᾶς ἀρετῆς ἀνάδειξον,
τοὺς τιμῶντας ἐκθύμως τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου....

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἡ Ἀκροστιχίς·

" Ὁσιον Σάββαν, Εὐβοίας ἀσκητὴν, μέλπω. Χ. Μ. "

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὁσίων ἀγλάϊσμα,
Βατοπαιδίου ἀνάστημα,
μωραῖς προσποιήσεσι
ὁ τοῦ Αὐθέντου Θεοῦ
ἐν καρδίᾳ σου
σοφίαν θησαυρίσας
ἐνήσκησας ἄριστα,
Σάββα πανίερε.

Σεβάσμιον κλέϊσμα
Θεσσαλονίκης, ἐν Ἀθωνι
τὸ πρῶτον διέλαμψας
ὥσπερ ἀστὴρ φαεινός,
Σάββα Ὁσιε,
καὶ εἶτα ἐν τῇ νήσῳ
Εὐβοίας ἀσκήσεσι
παμφαεστάτοις σου.

Ἰσχὺν ἐνδυσάμενος
θεόθεν, Σάββα, διήνυσας
γυμνότητι σώματος
καὶ ἀσιτία ὁδὸν
προσποιήσεων
σαλότητος, θεόφρον,
καὶ ὄρμον εἰς εὐδιον
πόλου κατήνησας.

Θεοτοκίον.

Οὶ δῆμοι ἀείποτε
τῶν εὐσεβῶν μεγαλύνομεν,
σεμνὴ Μητροπάρθενε,
σῶν θαυμασίων πληθὺν
καὶ αἰτούμεθα
σὴν θείαν προστασίαν
καὶ σκέπην καὶ εὐνοίαν,
Θεογεννήτρια.

Ῥδὴ γ´. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Νῦν ὑμνοῖς τὴν πανσεβάσμιόν σου
γεραίρομεν μνήμην, ἀσκητά,
εὐπατριδῶν ἐκβλάστημα
γονέων, Σάββα Ὅσιε,
διανυσάντων δόλιχον
εἶτα μονήρους βιώσεως.

Στεφάνου ἀπέλαβες τὴν κλησιν
ὡς στέφανος, Σάββα, ἀρετῆς
ἐν τῇ σεπτῇ βαπτίσει σου
καὶ τὴν παιδείαν ἄπασαν
τὴν θύραθεν, πανόσιε,
γονέων σῶν ἀναλώμασι.

Αγίου καλλώπισμα τοῦ Ὄρους,
κατέλιπες βίου τὰ τερπνὰ
ἐν ἐφηβείᾳ, Ὅσιε,
καὶ μοναστῆς ὑπάκουος
Βατοπαιδίου γέγονας,
σοφίας, Σάββα, κειμήλιον.

Θεοτοκίον.

Βοήθει τοῖς οὖσιν ἐν ἀνάγκαις,
κινδύνοις δεινοῖς καὶ πειρασμοῖς,
Θεογεννητορ, δούλοις σου,
τοῖς σπεύδουσιν ἐκάστοτε
τῇ θείᾳ ἀντιλήψει σου
καὶ ἀρόραγεῖ προστασίᾳ σου.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Δεῦτε μέλψωμεν τὸν ἐν Σιναίῳ
καταπλήξαντα Ὀσίους ἄνδρας
ἀρετῆς αὐτοῦ ἐνθέου ἀκρότητι,
τὸν ἐν τῇ Κύπρῳ σαλότητι λάμψαντα
καὶ ἐν Εὐβοίᾳ νεκρώσει τοῦ σώματος,
Σάββαν πάνσοφον, τοῦ Ἄθωνος ἐγκαλλώπισμα,
εἰς θέωσιν ἀσκήσει καταντήσαντα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταφύγιον ἐμπεριστάτων,
 ὄρμη ἄκλυστε θαλαττευσόνων
 καὶ ταχεῖα ἀντιληπτορ προσφύγων σου,
 Θεογεννητορ, μὴ παύση πρεσβεύουσα
 τῷ σῷ Υἱῷ, εὐεργέτη τοῦ σύμπαντος,
 δοῦναι ἅπασιν τοῖς πίστει σε μακαρίζουσιν
 ἰσχύν καταπαλαῖσαι τὸν μισόκαλον.

Ῥδὴ δ´. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Βίον διανύσας, Σάββα,
 ἐπὶ γῆς ὡσπερ Ἄγγελος,
 ἐν τῇ ἐφηβείᾳ
 πάντα ἀπηρνήσω ἐγκόσμια
 καὶ τὰ φθαρτὰ καὶ ἡδέα Ὅρος Ἄγιον,
 πάτερ Ὅσιε,
 στρουθοῦς ὡς θεῖον κατέλαβες.

Απαράμιλλος ἐδείχθης
 νικητής, Σάββα Ὅσιε,
 ἐν σεπτοῖς ἀγῶσι
 κατ' ἐχθροῦ καὶ στέφος ἀπείληφας
 ἀφθίτου δόξης ἀσκήσεως ὡς πρώταθλος,

οὐρανόφοιτε
 ἡσυχαστά, πνευματέμφορε.

Νεκρωθεῖς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ,
 Σάββα, πνεῦμα ἐζώσας
 καὶ σοῦ ἐπιγείου
 ἄχρι τελευτῆς βίου ἔμεινας
 ἄπολις, ἄστεγος, πάτερ, καὶ στερούμενος
 τῶν ἀνέσεων
 καὶ ἀναγκαίων τῷ σώματι.

Θεοτοκίον.

Ἐπακούουσα σῶν δούλων
 τῶν φωνῶν, Μητροπάρθενε,
 μὴ ἐλλείπῃς πάντων
 τῶν καταφευγόντων σῆ χάριτι
 καὶ ἐναργεῖ προστασίᾳ, κόσμου Δέσποινα,
 ἢ εὐήκοον

ἡμῖν οὔς κλίνουσα πάντοτε.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Υμνοῦμέν σε, Ὅσιε,
καταλιπόντα Ἄθωνα
ἐν Καταλανῶν ἐφόδῳ, Σάββα,
καὶ σῶν ἰδρώτων
ἀσκητικῶν ἐκροαῖς
ποτίσαντα Λῆμνον, θαυμαστέ,
Λέσβον, Χίον, Ἐφeson
Πάτμον καὶ Κύπρον εὐάνδρον.

Βυθοῦ ἐκ σαλότητος
τὸν θησαυρὸν ἀνέσυρας,
Σάββα, κρυπτομένης σοι σοφίας,
ὄν ἐδώρήσω
Κυπρίοις, ἐγκρατευτά,
θαυμάζουσι σοῦ τὴν βιοτήν,
πᾶσαν κακοπάθειαν
καὶ εὐχὴν ἀδιάλειπτον.

Ὀδοὺς σου κατηύθυνας
πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα
καὶ τὰ ῥεῖθρα, Σάββα, Τορδάνου,
ἔνδον σπηλαίου
ἐν οἷσπερ ἐνιαυτοῦς
παρέμεινας τρεῖς τοῦ Βαπτιστοῦ
τρόποις ἀμιλλώμενος,
καὶ Προδρόμου τοῦ Κτίσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἰλέωσαι Τόκον σου
ἡμῖν σε μακαρίζουσι,
Κεχαριτωμένη Θεοτόκε,
ὡς τῶν ἀλγούντων
καὶ ἀσθενούντων δεινῶς
ἰάτειραν καὶ φωταγωγὸν
τῶν ἐν σκότει δούλων σου
καθευδόντων ἀείποτε.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Αγίων Τόπων τὸν ἔνοικον
καὶ ὄρους τοῦ Σιναίου οἰκῆτορα
νῦν μεγαλύνομεν
Σάββαν, εἰς ὕψος θεώσεως
καὶ θεοπτίας ξένης
τὸν καταντήσαντα.

Σπηλαίων τρώφιμος γέγονας
ἀνίκμων Παλαιστίνης τῷ Κτίσαντι
μόνον, πανθαύμαστε,
προσομιλῶν, Σάββα Ὅσιε,
τῷ ἐνισχύσαντί σε
νικῆσαι ἔχθιστον.

Αγγελικῶς πεπολίτευσαι
καὶ Σάββα, φερωνύμου Ἁγίου σου
Λαύρας τὰ σπήλαια
διαμονῆ σου ἡγίασας
ὁσίᾳ καὶ ἀσκήσει
τῇ ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Σανὶς ἐν βίου τοῖς κλύδωσιν
ὑπάρχεις σωτηρίας, Μητρόθεε,
πάντων βοώντων σοι.
Χαῖρε, τὸ θεῖον σωσίβιον
δεινῶς τῶν ποντούμενων,
Παρθένε, δούλων σου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Υπερμάχῳ.

Δι' οὗ σεμνύνεται Θεσσαλονίκη σπάργανα,
Ἅγιον Ὅρος, ἀκλινῶς Τεροσόλυμα,
Κύπρος, Εὐβοία καὶ πάσης Ἑλλάδος πλάτη
θεῖαν ἄσκησιν πιστῶς ἐγκωμιάσωμεν
ὡς σαλότιτος ἐνθέου ὑψηγήτορα
πόθῳ κράζοντες· Χαίροις, Σάββα πανεύφημε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι σοὺς ἀτρύτους
διαφόροις ἐν τόποις

καμάτους, μάκαρ Σάββα, ὀρῶντες
 ἐξεπλάγησαν καὶ τῶν πιστῶν
 οἱ χοροὶ ἐκθύμωσ, ἀσκητὰ ὄσιε,
 ἐθαύμασαν καὶ ἤνοιξαν
 τὰ στόματα τρανῶς βοῆσαι·

Χαῖρε, ὁ γόνος Θεσσαλονίκης·
 χαῖρε, τὸ στέφος ἀφθίτου νίκης.

Χαῖρε, ἐγκρατείας καὶ νήψεως κόσμημα·
 χαῖρε, ἀπαθείας ἐν βίῳ θησαύρισμα.

Χαῖρε, ὅτι καθηγίασας τῶν Διρφύων τοὺς δρυμούς·
 χαῖρε, ὅτι πᾶσιν ἔβλυσας ταπεινώσεως κρουνοῦς.

Χαῖρε, ὁ κατατήξας σὸν σαρκίον ἀσκήσει·
 χαῖρε, ὁ διαπρέψας ἀσιτία καὶ νήψει.

Χαῖρε, εὐῶδες Ἴον τοῦ Ἄθωνος·
 χαῖρε, πυρφόρον ἄστρον τοῦ Πνεύματος.

Χαῖρε, μωρῶν προσποιήσεων κέρασ·
 χαῖρε, σεπτῶν παλαισμάτων τὸ γέρασ·

Χαίροις, Σάββα πανεύφημε.

**Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἧτοι
 τῆς ΙΕ΄ Ἰουνίου. Εἶτα λέγομεν·**

Τῆ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ
 θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἀθωνίτου, τοῦ καὶ
 ἐν Εὐβοίᾳ ἀσκήσαντος τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ.

Στίχοι.

**Ἄπολις καὶ ἄοικος διῆλθες βίον,
 Σάββα, μωραῖς προσποιήσεσιν ἐκλάμπων.**

Συναξάριον.

Ο Ὁσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Σάββας, ὁ
 Ἀθωνίτης, ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐν ἔτει 1283 ἐκ
 γονέων εὐσεβῶν ἀσπασαμένων εἶτα τὸ μοναχικὸν
 σχῆμα. Ἐν ἔτει 1301 φλεγόμενος ὑπὸ θείου πόθου
 ἦλθεν εἰς Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐμόνασεν ἐν τινι
 Βατοπαιδινῷ κελλίῳ τῶν Καρυῶν. Κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς
 τῶν Καταλανῶν κατέλιπεν τὸν Ἄθωνα καὶ
 περιπλανώμενος μέσῳ Λήμνου, Λέσβου καὶ Χίου ἦλθεν
 εἰς Τεροσόλυμα, ἔνθα διέπρεψεν ἐπ' ἄρετιῇ καὶ

όσιότητι τὸν μωρὸν προσποιούμενος. Ἐν συνεχείᾳ ἐπισκεψάμενος τὰ Ἱεροσόλυμα ἠσκήσατο ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἱορδάνου καὶ τῇ Λαύρα τοῦ Ὁσίου Σάββα. Ἐλθὼν πεζῆ εἰς τὸ Σίναιον ὄρος παρέμεινεν ἐν αὐτῷ ἐνιαυτοῦς δύο καὶ ἐπιστρέφων μέσῳ Κύπρου, ἐν ᾗ τὸν μωρὸν αὖθις προσεποιεῖτο, καὶ Κρήτης εἰς τὴν κυρίως ἔφθασεν Ἑλλάδα. Ἐν αὐτῇ ἐπεσκέψατο καὶ ἠγίασεν Ἀθήνας καὶ Πάτρας. Εὐρῶν εἶτα ἠσυχαστικὸν τόπον ἐν τοῖς Διρφύοις τῆς Εὐβοίας παρέμεινεν ἐν αὐτῷ ἐνιαυτοῦς ὡσαύτως δύο ἄγνωστος παραμένων τοῖς πᾶσι καὶ ἐσθίων ἀγρίαν βοτάνην καὶ ἀκρόδρυα. Ἐπανακάμψας εἰς τὴν Μονὴν τῆς αὐτοῦ μετανοίας, τὸ Βατοπαίδιον, διῆλθε χρόνον ἱκανὸν ἐν αὐτῷ, ἔνθα καὶ ὡς τῆς ἀρετῆς ἐραστῆς καὶ τῆς ἠσυχίας γνώμων τὴν κλίμακα ἀνῆλθεν ὀλοσχερῶς τῆς θεώσεως. Ἐκ τοῦ Ἀθωνος κατέληξεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔνθα ἀπεποιήθη τὴν πρότασιν ἀνόδου αὐτοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ἐν τῇ Μονῇ τῆς Χώρας καὶ ἐτάφη πανευλαβῶς ἐν αὐτῇ ἐν ἔτει 1349.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Κύπρον εὖσημον
 ἠγίασας ἀγώνων σου
 ἰδρῶσιν, Ὅσιε,
 καὶ ρεύμασί σου, σοφέ,
 μωρῶν προσποιήσεων,
 Σάββα μακάριε,
 καὶ δασύσκια
 Εὐβοίας ἄλση Δίρφυος,
 τοῦ δυσπροσπελάστου ὄρους.

Η ἀκρόρεια
 σκληραγωγίας σώματος,
 σὸν νοῦν ἐπτέρωσας
 πρὸς τὰ σκηναὶς οὐρανοῦ
 ἐκ χρόνων νεότητος
 καὶ κατηξίωσαι,
 Σάββα Ὅσιε,
 αὐτῶν σὺν θείοις τάγμασι

τῶν Ἀγγέλων ἀπολαύειν.

Τὸ ἀξίωμα
 ἡρνήσω, Σάββα Ὅσιε,
 λαβεῖν τὸ μέγιστον
 τοῦ Πατριάρχου, σεμνέ,
 καὶ ἄχρι τοῦ τέλους σου
 σοφῶς παρέμεινας
 ὁ ἀπλούστατος
 καὶ ταπεινὸς καὶ ἄσημος
 μοναστῆς Μονῆς τῆς Χώρας.

Θεοτοκίον.

Η τὸν Ἥλιον
 τὸν νοητὸν κυήσασα,
 φῶτισον ἅπαντας
 σῆς ἀρωγῆς ἀστραπαῖς
 ἐν σκότει καθεύδοντας,
 Θεογεννήτρια,
 βίου θλίψεων,
 παθῶν καὶ περιστάσεων,
 Κεχαριτωμένη Μῆτερ.

Ῥδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νῆσον καθηγίασας τῆς Κρήτης,
 ἰδρώτων σου ὀχετοῖς, τρισμάκαρ Ὅσιε,
 ὁ σεπτοῖς σου ρεύμασιν
 ἀγιάσας πρότερον
 δακρύων, Λῆμον, Ἐφεσον,
 Πάτμον πανίερον,
 τὴν Λέσβον καὶ τὴν εὐοσμον Χίον
 κράζων· Σάββα, φεῦγε
 ταχύ καὶ σῶζου, τλῆμον.

Μέμνησο ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων
 ὡς γνώμονα ἀρετῆς καὶ ταπεινώσεως,
 ἡσυχίας ἔκτυπον,
 βάθρον ταπεινώσεως
 καὶ πρόβολον ἀπλότητος,
 πάτερ πανίερε,
 ὁ ἄοικος καὶ ἄπολις, Σάββα,
 εὐχρηστον δοχεῖον

τοῦ θείου Παρακλήτου.

Εὐβοια καὶ Πάτραι καὶ Ἀθῆναι
σεμνύνονται ἀγωγῆ ἀκραιφνεστάτη σου
ἐν αὐταῖς καὶ μέλπουσαι
σοῦ τὰ κατορθώματα
πρὸς ἀρετῆς τελείωσιν
πιστῶς κραυγάζουσιν·
Ἀσκήσεως θεόγλυπτον, Σάββα,
ἄγαλμα καὶ ῥεῖθρον
θεοσοφίας, χαῖρε.

Θεοτοκίον.

Λάμπσον μοι τὸ φῶς τῆς μετανοίας,
καὶ δίωξον σκοτασμὸν φωτὶ σῆς χάριτος
τῶν παθῶν μου, ἄχραντε
Παναγία, Δέσποινα,
ἡ Φῶς, Χριστόν, κυήσασα
τὸ ἰλαρώτατον
καὶ ἄδυτον, Κυρία Παρθένε,

Κεχαριτωμένη,
φωτίζον πᾶσαν κτίσιν.

Ῥδὴ θ´. Ἄπας γηγενῆς.

Πνεύματος κρουνὲ
Ἁγίου πολὺῖρυτε,
σῆς ταπεινώσεως
νάμασιν ἐδρόσισας
συνασκητῶν σου
ψυχὰς ἐν Ἀθωνι,
μεθ' ὧνπερ ἐπετίμησας
τὸν αἰρετίζοντα,
Καλαβρίας,
Βαρλαάμ, τὸ βλάστημα,
Σάββα, ἡσυχασμοῦ τὸν πολέμιον.

Ῥσπερ Ἡλιοῦ
προφήτης ἀνέστησας
νεκρόν, ἀοίδιμε,
γυναικὸς τῆ Χάριτι
σῆ ἐνοικούση υἱὸν καὶ πάραυτα

πορείαν, Σάββα, ἡλλαξας
 τὴν σὴν, πανόσιε,
 φεύγων δόξαν
 ἀποδιδομένην σοι
 ὑπὸ πάντων ἰδόντων τὸ θαῦμά σου.

Χαῖρε, θαυμαστὲ
 δαιμόνων ἀντίπαλε,
 χαῖρε, ὑπόδειγμα
 θεῖον ταπεινώσεως,
 σκληραγωγίας
 σαρκίου ἄγαλμα
 καὶ προσευχῆς θεότευκτον,
 χαῖρε, ἀνάκτορον,
 μάκαρ Σάββα,
 ὁ συντόνοις πόνοις σου
 ἀνελθὼν τῆς θεώσεως κλίμακα.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
 σεμνὴ ἀειπάρθενε,
 θεογεννήτρια,
 ῥύου περιστάσεων,
 δεινῶν κινδύνων
 καὶ πάσης θλίψεως
 τοὺς ὕμνοις μεγαλύνοντας
 τὰ σὰ θαυμασία
 ἱκεσίαις
 Σάββα τοῦ θεόφρονος,
 τοῦ ἀσκήσει Υἱόν σου δοξάσαντος.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ασκούμενον, εὐχόμενον
 καὶ νήφοντα τιμήσωμεν
 ἡσυχαστὴν θεοφόρον
 ἄοικον ὄντα καὶ πλάνην,
 Ἀθωνιτῶν ὡς κλέϊσμα
 καὶ οἰκιστὴν θειότατον
 Εὐβοίας, Σάββαν Ὅσιον,
 ἀγρία μόνον βοτάνη
 διατρεφόμενον πίστει.

Θεοτοκίον.

Θεόθεν καθαγιάζε
 τὸν βίον τῶν ὑμνούντων σε
 καὶ ἐπευλόγει τοὺς πίστει
 σὲ μεγαλύνοντας, Μῆτερ,
 ὡς παρθενίας σκὴνωμα
 καὶ προστασίας δούλων σου
 οἶκημα θεοφρούρητον,
 Θεογεννητορ Παρθένε,
 ἐν συμφοραῖς καὶ ἀνάγκαις.

**Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν
 Στιχηρὰ Προσόμοια.**

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Σάββα, Ἴον εὐθαλέστατον
 Θεσσαλονίκης, ὀδμαῖς
 μυροβόλοις ἀσκήσεως,
 πάτερ, νυχθημέροις σου
 οἰκουμένην καθήδυνας
 καὶ εὐωδία
 σκληραγωγίας σου
 ηὔφρανας Κύπρον,
 Τεροσόλυμα,
 Εὐβοίαν, Σίναιον,
 καὶ Κωνσταντινούπολιν, Ἀθωνιτῶν
 ἀσκητῶν ἀγλάϊσμα
 καὶ σεμνολόγημα.

Σάββα, ἡσυχίας σκὴνωμα,
 Εὐβοίας ὁ οἰκιστῆς,
 τῶν Διρφύων ὁ ἄοικος
 ἀσκητῆς καὶ πίστεως
 τιμαλφέστατον μάργαρον,
 ὁ ἀκροδρύοις
 διατρεφόμενος
 καὶ κατεσθίων
 βοτάνη, δόλιχον
 χαίρων ἰθύνοντα
 πρὸς σκηνας ἐβάδισας τῶν οὐρανῶν,
 δήμοις συναγάλλεσθαι
 Ἀγγέλων πάντοτε.

Σάββα, τῶν Ἀγγέλων σύσκηνε,
 τοῦ Βαπτιστοῦ ζηλωτά,
 ἐρημίαν καὶ μόνωσιν
 ὁ ἐκ τῆς νεότητος
 ἀγαπήσας καὶ ἄοικος
 ἐν βίῳ μείνας,
 πάτερ, καὶ ἄπολις,
 Βατοπαιδίου
 Σεμνείου πρόβولة,
 χαίροις, θεσπέσιε,
 Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἐν Μονῇ
 τελευτήσας, Ὅσιε,
 τῆς Χώρας, πάντιμε.

Μνήμην τὴν σεπτὴν σου ἄγοντες
 σεμνοπρεπῶς οἱ πιστοὶ
 νῦν ὑμνοῦμεν ἀσκήσεως
 σῆς συντόνου σκάμματα,
 Ἀθωνῖτα περίδοξε,
 Ὅσιε Σάββα,
 ὁ τῆς σαλότητος
 ὁδὸν ἀνύσας
 τὴν ὄντως δύσβατον
 καὶ νίκης στέφανον
 ἐκ χειρῶν δεξαμένος τοῦ Ἰησοῦ,
 πᾶσιν ἀπονέμοντος
 βραβεῖα ἄφθαρτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν τῆς φιλησύχου μονώσεως καὶ ἀγωγῆς ἐραστὴν
 ἰσόβιον,
 ἀρνησάμενον πατριαρχικὸν ἀναλαβεῖν ἀξίωμα,
 Σάββαν, τὸν θεόσοφον Ἀθωνίτην, εὐφημήσωμεν
 τὸν καὶ ἐν Εὐβοίᾳ ἰσαγγέλως πολιτευσάμενον,
 ἐν εὐλαβείᾳ ψάλλοντες·
 Ὁ τῆς ἀρετῆς συνέκδημος καὶ τῆς ἐρημίας οἰκῆτωρ
 θειότατος,
 ὁ ἀσιτίᾳ τρεφόμενος καὶ ἀγρυπνίᾳ ἀναπαυόμενος,
 θεόσοφε πάτερ, μὴ παύσῃ Κυρίου δεόμενος
 ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην
 σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, ...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἢ γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος· πρὸς Γαλάτας. (Κεφ. ε' 22 - στ' 2)
Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστι, χαρά, ...
Ζῆτει τῷ Σαββάτῳ τῆς ΚΖ' Ἑβδομάδος.

Εὐαγγέλιον· κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. ιγ' 17 - 23)
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ...
Ζῆτει τῇ Πέμπτῃ τῆς Δ' Ἑβδομάδος.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, Ἀθωνῖτα ἡσυχαστά,
 Σάββα θεοφόρε,
 προσποιήσεσιν ὁ μωραῖς
 λάμπας ἐν τῷ κόσμῳ,
 ἐν ᾧ διῆλθες βίον
 ὡς ἄοικος καὶ πλάνης,
 πάντων στερούμενος.

Χαίροις, ὁ ἀσκήσας ὑπερφυῶς
 καὶ ἐν τοῖς Διρφύοις,
 τῆς Εὐβοίας, ἡσυχαστὰ
 Σάββα, ἀκροδρύοις
 τρεφόμενος καὶ πᾶσιν
 ἀνθρώποις μένων, πάτερ
 Ὅσιε, ἄγνωστος.

Δίστιχα.

Σάββαν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀθωνίτην ἦσε
Χρυσοστόμου χάριν Χαραλάμπης πόθῳ.

Βατοπαίδιον ἐγκαυχᾶται σοῖς πόνοις

σὺν Εὐβοίᾳ, Σάββα, Χαραλάμπης ψάλλει.

Τρισεῦδον Κύριε Ἐλέησον Λιτῆς Ἁγίου Ὁρους

Σάββα, ὁ σαλότῃτι* διαπρέψας τρόπων σου* γνῶρισόν μοι χάριν σου.

Ἐπίμετρον. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Στήριξε ἀκλινῶς
Ἀργύριον, Ἐλένην
καὶ Δαβιδούλαν, Σάββα,
τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ πόνους
σεπτούς σου ἀναμέλποντας.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κ Α Ι Δ Ο Ξ Α

Τ Ω Μ Ο Ν Ω Α Λ Η Θ Ι Ν Ω

Θ Ε Ω Η Μ Ω Ν

Ἀριθμ. Καταλ. Α 715 / 23-8-14